

Mélyenszántók

Egyszerű parasztember vezette a jámbor teheneket, habár a Jolán szarván a hatalmas csavaranya díszlett. Címeres marha utóda, kissé döfködős, benne az ősi vadság.

Tízéves lehettem, Józsi bátyja elgondolkozott, de közben hátra-hátranézett, erősen tartom-e az eke szarvát, egyenletes-e a mélység. Az egyes barázdáról ő gondoskodott, hogy a szem jó talajba hulljon, és százszoros termést hozzon.

Idáig a felekezetek is eljutnak a Bibliában!

Megbeszélte velem, a „városi inassal” – így nevezték azon a tájon a gyerek és az ember hátrán járó suttyókat, mint én voltam –, hogy is van a keresztények egysége.

A falu módosabb fele katolikus, az alvég református. Húga, Regina vegyes házasságra készül, egy felvégi legénnyel vasárnap tartják meg a kézfogót. Ennek a szónak is van jelentősége – csak a kezét nyerte el a legény a hajadonnak, a jutalmát az esküvő utánra tartogatja.

Cséplés utáni szikrázó napfényes időben a patak melletti földbe sűrűn vetettük a kukoricát, szecsának, talán meg sem várták, míg csövet hány. Célszerű szegény ember, nem csak a sarjút kaszálja.

Nézi maga előtt a barna rögöt, és tőlem kérdi: ha keresztyének, miért nem egyeznek, más lenne a Krisztusuk?

Túl vagyunk Szent Istvánon, amikor az encsi pap a templom búcsúján a sírok előtt prédikált. Nem fért volna be a falu népe a temetőkápolnába, amely Árpád-kori alapokra épült.

Szent István tisztelete a reformátusokat odavonzotta a pap szentbeszédét meghallgatni. Talán a lelkész maga is kilépett közeli, kissé nagyobb templomából. 1949-et írtunk, az államalapító védelmére rászorult a nép, az egyre erőszakosabb rendszer ellenében. Bár erről szó nem esett, Krisztus békéjének ostyáját osztották, és

az oltáron az élet, a szentelt kenyér jelezte a hit és a „mindennapi” biztonságát, amelyért egyként könyörgünk felekezeti hovatartozástól függetlenül, követve az Úr tanítását. De már régen moroghatott az egyszerű parasztember lelkében, hiszen a békés állatok mellett csak ballagni kell, jobban ért a szóból, és önként hajtja a fejét is az igába. Még ismeri, tudja, hogy ez a rendje. S a legelőről hazatérve is nyújtja gazdag tőgyét a ház asszonyának. Nem ismeri az irigységet. Ha Istent ismer, azt az Egyet, nem rúg ki a hámból, mint a jólét lovai.

Miért van kétféle hit, kétféle templom – ha egyazon Isten lakik benne?

Bölcsen megvitattuk. És vasárnap kétszeri alkalommal a gyülekezettel tartottam. A délutáni alkalmat ki nem hagytam, akkor sem, ha a szőke hajfonatokkal megáldott Orsolya magával vitt Encsre, a szagos misére.

A távolság, amit legyalogoltunk, kisebb, mint a pápista pap és prédikátor igéje közt, amely megvagon írva a Károli Gáspár-bibliafordításban.

Első szent királyunk jobbra a hit gyeplőjét biztosan tartja, míg a megbokrosodott rendszerek árokba fordítják szekerünket.

Fordultak a jámbor tehének, új barázdát nyitott az ekevas, felhasította a föld hátát, nehogy a mag tövisek közé essen. Konkoly se keveredjék közénk, békésen mentünk, és egy irányba. Egyes a barázda, nincs letérés Isten útjáról. Hull a verejtékünk, amivel a kenyérünkért megdolgozunk. Halhatatlan dolgokon jár az eszünk, míg a két tehén békés egyetértésben igazítja lépteit egymáshoz.

Nekik lesz a szecsakázott, zölden lekaszált szárból takarmány télire. Nőhet bátran az első fagyig.

És növekszik a hit az egyszerű parasztember őszinte lelkében és a gyerekében, akit még nem fertőzött meg a nagyváros.